

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Zory Šmolkové ve věci

žalobkyně: **KEMELIN TRADE s. r. o.**
sídlem Zeyerova 2572/1, 702 00 Ostrava
zastoupená advokátem JUDr. Alfrédem Šrámkem
sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2022, č. j. 41250/22/5300-21441-712906,
ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 25. 1. 2023 domáhala zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta odvolání žalobkyně a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj – dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty, a to za zdaňovací období leden 2019, č. j. 461919/22/3201-51521-800553, únor 2019, č. j. 462260/22/3201-51521-800553, březen 2019, č. j. 462326/22/3201-51521-800553, duben 2019, č. j. 462545/22/3201-51521-800553, květen 2019, č. j. 462598/22/3201-51521-800553,

červen 2019, č. j. 462703/22/3201-51521-800553, červenec 2019, č. j. 462803/22/3201-51521-800553, srpen 2019, č. j. 462845/22/3201-51521-800553, září 2019, č. j. 462951/22/3201-51521-800553 a listopad 2019, č. j. 463104/22/3201-51521-800553.

2. Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí a jemu předcházející platební výměry jsou nepřezkoumatelné a nezákonné, protože v řízení nebylo provedeno řádné a úplné dokazování. Správce daně ani žalovaný dostatečně nezjistili skutkový stav věci a neprovedli žalobkyní navrhované výslechy jednatelů společností, kterým bylo dodáváno zboží do jiného členského státu (jejich výslechy žalobkyně navrhla již v odvolání ze dne 25. 4. 2022). Neprovedení těchto výslechů žalovaný následně ani neodůvodnil, postupoval tak v rozporu s § 92 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), tedy nedbal na to, aby byl dostatečně zjištěn skutkový stav. K tomu také žalobkyně zcela obecně namítala porušení zásady volného hodnocení důkazů.
3. Dále došlo podle žalobkyně k porušení zásady legitimního očekávání, a to tím, že obdobná plnění správce daně prověřil a nárok na odpočet DPH žalobkyni uznal. K tomu žalobkyně odkázala na změnu dodatečného platebního výměru za zdaňovací období říjen 2019.
4. Žalovaný měl podle žalobkyně pochybit v tom, že před vydáním napadeného rozhodnutí v rozporu se zněním § 115 daňového řádu neseznámil žalobkyni se zjištěnými skutečnostmi a důkazy provedenými v rámci odvolacího řízení a nevyzval ji, aby se k nim vyjádřila, popřípadě navrhla provedení dalších důkazních prostředků. Správce daně i žalovaný odmítli provedení důkazů navržených žalobkyní, čímž žalobkyni znemožnili účinně chránit svá práva.
5. Žalobkyně navrhla doplnění důkazních prostředků – daňových dokladů za období leden až listopad 2019 a výslech svědků (jednatelů odběratelských společností), ze kterých měl podle ní vyplývat nárok na odpočet DPH. Předmětné navržené důkazní prostředky s týkaly společností Profilogic sp. z o.o., Europejski Holding Doradczy Sp. z o.o., Pa Rec Tech sp. z o.o., Polimer Inno Tech sp. z o.o. a Innova Crusher sp. z.o.o., V závěru žaloby žalobkyně navrhla zrušit žalobou napadené rozhodnutí a jednotlivé dodatečné platební výměry.
6. Žalovaný ve vyjádření odkázal na napadené rozhodnutí s tím, že setrvává na právních a skutkových závěrech v něm uvedených. Zdůraznil, že žalobkyně ke zdaňovacím obdobím, která jsou předmětem napadeného rozhodnutí nepředložila absolutně žádné daňové doklady. V dalších zdaňovacích obdobích (říjen 2019), na která se žalobkyně v žalobě odkazuje, byla přitom důkazní situace jiná. Konkrétně k námitce nedostatečného dokazování žalovaný poukázal na rozložení důkazního břemene v daňovém řízení a zdůraznil, že žalobkyně nesplnila své primární důkazní břemeno spočívající v předložení daňových dokladů a evidence pro daňové účely ve smyslu § 100 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“). Stejně tak k prokázání těchto skutečností nenavrhl žádné důkazy. Žalovaný dále podotkl, že daňové řízení není ovládáno zásadou vyšetřovací a správce daně není povinen nést důkazní břemeno za žalobkyni v případě, že žalobkyně nesplní svou primární důkazní povinnost.
7. Žalovaný uvedl, že žalobkyní navrhované výslechy svědků provedeny byly, což vyústilo ve zrušení dodatečných platebních výměrů za zdaňovací období 2017 a 2018, avšak tyto navrhované výslechy se týkaly právě jiných období (k tomu žalovaný odkázal na bod 3.14 odvolání), než která jsou předmětem tohoto řízení. Ve vztahu k nyní projednávaným obdobím tak tyto výslechy ani nemohly mít svědecký potenciál. K nyní projednávaným

zdaňovacím obdobím na rozdíl od těch spadajících do roku 2017 a 2018 žalobkyně nepředložila ani primární důkazní prostředky. Nelze tak dovozovat, že by se tyto důkazní návrhy měly týkat i zdaňovacích období z roku 2019. Taktéž žalobkyně náležitě nespécifikovala totožnost těchto svědků a jejich výslech navrhla toliko k prokázání dodání zboží do jiného členského státu (dále také jen „JČS“) a ne k prokázání splnění podmínek nároku na odpočet DPH. Následně uplatněná námitka porušení zásady volného hodnocení důkazů je podle žalovaného příliš obecná. Ze strany žalovaného také nedošlo k žádným procesním pochybením, správce daně v řízení provedl výslech svědka ke zdaňovacímu období 2019, kterého žalobkyně náležitě specifikovala, a na základě tohoto výslechu dospěl žalovaný k závěru o splnění podmínek pro osvobození od daně při dodání zboží do JČS podle § 64 ZDPH. Tím však žalovaný ve vztahu k nyní projednávaným zdaňovacím obdobím nemohl založit žádné legitimní očekávání. Ostatně i v rozhodnutí týkajícím se října 2019 opakovaně poukázal na to, že žalobkyně nedoložila žádné doklady k prokázání skutečností uvedených v daňovém tvrzení k dalším zdaňovacím obdobím. Současně žalovaný nepochybil tím, že nepostupoval podle § 115 daňového řádu, protože v odvolacím řízení žádné dokazování neprováděl a od právního názoru správce daně se nijak neodchýlil. Závěrem vyjádření žalovaný k novým důkazním návrhům uvedl, že není dán žádný důvod k prolomení zásady koncentrace v rámci soudního přezkumu ve smyslu § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále s. ř. s.).

8. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 12. 2. 2020 byla správcem daně u odvolatele zahájena daňová kontrola DPH za zdaňovací období leden až prosinec 2017 a leden až prosinec 2019. V daňových přiznáních za zdaňovací období leden až září a listopad 2019 deklarovala žalobkyně dodání zboží do JČS, poskytnutí služeb s místem plnění v JČS a nárok na odpočet DPH. Žalobkyně správci daně při zahájení daňové kontroly nepředložila žádné daňové doklady vážící se k plněním za předmětná zdaňovací období.
9. Žalobkyně byla správcem daně opakovaně upozorněna a vyzvána k předložení důkazních prostředků, tj. daňových dokladů, evidence pro daňové účely k DPH a ostatních písemností, které by prokázaly údaje uvedené v daňových přiznáních za zdaňovací období leden až září a listopad 2019. Konkrétně byla žalobkyně správcem daně upozorněna na nutnost předložení důkazních prostředků v rámci telefonických hovorů (viz úřední záznamy ze dne 5. 6. 2020 č. j. 2506940/20 na č. l. 27 daňového spisu, ze dne 11. 6. 2020 č. j. 2572377/20 na č. l. 29 daňového spisu), při místním šetření v sídle žalobkyně (viz protokol č. j. 847431/20 ze dne 11. 3. 2020 na č. l. 22 daňového spisu) a e-mailem (viz e-mailová komunikace ze dne 20. 5. 2020 na č. l. 25 daňového spisu a také ze dne 26. 5. na č. l. 26 spisu). V průběhu daňové kontroly byla žalobkyně v souladu s § 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu vyzvána k předložení dokladů výzvou č. j. 2802879/21 ze dne 20. 7. 2021 (na č. l. 60 daňového spisu). Poté, co byla dne 24. 8. 2021 správci daně doručena nová plná moc k zastupování žalobkyně, správce daně telefonicky informoval nového zástupce žalobkyně o tom, že byla vydána výzva ve smyslu § 86 odst. 3 písm. c) a § 92 odst. 4 daňového řádu k doložení dokladů a požádal jej o předložení předmětných daňových dokladů (úřední záznam č. j. 3416669/21 ze dne 3. 9. 2021 na č. l. 65 daňového spisu). Svůj požadavek na předložení důkazních prostředků správce daně zopakoval dne 6. 9. 2021, kdy správce daně opětovně telefonicky požádal zástupce žalobkyně o předložení daňových dokladů a důkazních prostředků vztahujících se k předmětným zdaňovacím obdobím (úřední záznam č. j. 3421225/21 ze dne 6. 9. 2021 na č. l. 66 daňového spisu). Taktéž správce daně vyslovil požadavek na předložení daňových dokladů za předmětná zdaňovací období během ústního jednání se zástupcem

žalobkyně dne 17. 9. 2021 (viz protokol ze dne 17. 9. 2021 č. j. 3499053/21 na č. l. 71 daňového spisu). Dne 11. 11. 2021 (č. j. 3966302/21 na č. l. 76 daňového spisu) vydal správce daně opětovně výzvu k prokázání skutečností v souladu s § 86 odst. 3 písm. c) a § 92 odst. 4 daňového řádu, ve které po žalobkyni požadoval prokázání a doložení splnění formálních a hmotněprávních podmínek deklarovaného uplatnění osvobození od DPH při dodání zboží do JČS ve smyslu § 64 ZDPH, tj. toho, že zboží bylo odesláno nebo přepraveno do JČS a bylo zde dodáno osobě registrované k DPH. Dále správce daně žádal doložení toho, že v únoru 2019 žalobkyně uskutečnila plnění s místem plnění mimo tuzemsko, které vykazala v daňovém přiznání za tento měsíc. A konečně správce daně požadoval doložit a prokázat, že si žalobkyně uplatnila nárok na odpočet daně za předmětná zdaňovací období v souladu s § 72 a 73 ZDPH.

10. Žalobkyně na urgence a výzvy správce daně nereagovala a žádné důkazní prostředky před zahájením daňové kontroly ani v jejím průběhu nepředložila. V souladu s § 88 odst. 2 daňového řádu bylo žalobkyni správcem daně zasláno dne 29. 12. 2021 seznámení s výsledkem kontrolního zjištění (viz sdělení č. j. 3544526/21). V rámci seznámení bylo žalobkyni sděleno, že nesplnila formální podmínky pro uplatnění nároku na odpočet z přijatých zdanitelných plnění, jelikož nepředložila ani jeden primární důkazní prostředek, tj. daňový doklad a neprokázala tak, že byl nárok na odpočet daně uplatněn v souladu s § 72 a § 73 ZDPH a odpočet daně vykázaný na řádcích 40 a 41 daňových přiznání za předmětná zdaňovací období jí proto nebyl uznán. Dále žalobkyně nedoložila a neprokázala naplnění formálních a hmotněprávních podmínek pro uznání osvobození od DPH při dodání zboží do JČS ve smyslu § 64 ZDPH, tudíž byla tato plnění zhodnocena jako plnění zdanitelná a správcem daně byla v souladu s § 37 odst. 2 ZDPH stanovena daň z plnění vykázaných na ř. 20 daňových přiznání. Žalobkyně rovněž nedoložila, že služby vykázané na ř. 21 skutečně poskytla v jiném členském státě a správce daně proto považoval vykázanou službu, za službu uskutečněnou v tuzemsku a stanovil daň dle § 37 ZDPH. V řízení pak byl proveden důkaz k nyní projednávaným obdobím, a to výsledkem bývalého jednatele žalobkyně Aleksandra Mirosława Husáka, ze kterého však vyplynulo, že tento byl jednatelem pouze do 14. 2. 2019 a žádné bližší informace k obchodům spadajícím do předmětných zdaňovacích období neposkytl.
11. Správce daně na základě závěrů daňové kontroly, které zachytil ve zprávě o daňové kontrole č. j. 341115/22, a kterou žalobkyni zaslal spolu s oznámením o ukončení daňové kontroly dne 2. 2. 2022, vydal v odst. 1 uvedená rozhodnutí, proti nimž se žalobkyně odvolala.
12. V odvolání (resp. v jeho odůvodnění na č. l. 110 a násl. daňového spisu) žalobkyně mimo námitek uvedených v žalobě a v relevanci pro nyní vedené soudní řízení navrhovala výsledkem jednatelem čtyř společností (Polimer Inno Tech Sp. z o. o., Tervalamo Polska Sp. z o. o., Technological Superemacy Syndicate GmbH, Termo-Systems Sp. z o. o.) k předmětným zdaňovacím obdobím, tedy včetně roku 2019, a to v bodě 3.13, 3.14 a 3.16 doplnění odvolání. Tento návrh žalobkyně výslovně směřovala k prokázání skutečnosti, že skutečně dodala zboží do JČS. Současně žalobkyně přislíbila sdělit totožnost těchto jednatelem a doplnit další důkazní návrhy, což však neučinila až do vydání napadeného rozhodnutí neučinila. Žalovaný pak dne 15. 11. 2022 vydal napadené rozhodnutí, které pak bylo dne 25. 11. 2022 doručeno do datové schránky zástupce žalobkyně.
13. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí,

příčemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

14. Předně soud konstatuje, že neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo jakkoliv nepřezkoumatelné. Je v něm dostatečně shrnut skutkový stav, popsán rozsah dokazování, rozhodnutí shrnuje odvolací námitky a na tyto následně adekvátně reaguje (jak ostatně vyplyne z následujícího hodnocení soudem). Žalobkyně nepřezkoumatelnost spatřovala v nedostatku provedeného dokazování a nedostatečném zjištění skutkového stavu. Tento stav je však důsledkem nečinnosti žalobkyně v daňovém řízení. Ta vyjma daňových příznání nedoložila žádné doklady, které by prokazovaly uskutečnění plnění v předmětných zdaňovacích obdobích. O smyslu a významu daňových dokladů v daňovém řízení, jakož o existenci prvotního důkazního břemene na straně daňového subjektu byla žalobkyně opakovaně vyrozuměna a právní základ jí byl komplexně předestřen, a to přinejmenším žalovaným v části III. napadeného rozhodnutí. Na tuto část krajský soud proto ve stručnosti odkazuje a konstatuje, že žalobkyně nepředložila žádné doklady vztahující se k předmětným zdaňovacím obdobím, a nepředložila ani evidenci pro daňové účely ve smyslu § 100 ZDPH. V řízení před správcem daně pak ani neoznačila žádné jiné důkazní prostředky k prokázání sporných skutečností.
15. Krajský soud k téže námitce poukazuje na ustanovení § 64 ZDPH, podle kterého platí, že dodání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě, pro kterou je pořízení tohoto zboží v jiném členském státě předmětem daně, je osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, pokud
 - a) tato osoba sdělila plátcovi své daňové identifikační číslo pro účely daně z přidané hodnoty,
 - b) je zboží odesláno nebo přepraveno z tuzemska do jiného členského státu plátcem, pořizovatelem nebo třetí osobou zmocněnou plátcem nebo pořizovatelem a
 - c) plátce uvede dodání zboží v souhrnném hlášení.
16. Podle § 73 ZDPH pak platí, že pro uplatnění nároku na odpočet daně je plátce povinen splnit tyto podmínky:
 - a) při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad,
 - b) při odpočtu daně, kterou plátce uplatnil při poskytnutí zdanitelného plnění osobou povinnou k dani neusazenou v tuzemsku nebo jiným plátcem, anebo kterou plátce uplatnil při pořízení zboží z jiného členského státu, daň přiznat a mít daňový doklad; nemá-li plátce daňový doklad, lze nárok prokázat jiným způsobem,
 - c) při odpočtu daně při dovozu zboží, je-li plátce povinen tuto daň přiznat podle § 23 odst. 2 až 4, daň přiznat a mít daňový doklad,
 - d) při odpočtu daně při dovozu zboží, není-li plátce povinen postupovat podle § 23 odst. 2 až 4, vyměřenou daň zaplatit a mít daňový doklad, nebo
 - e) při odpočtu daně, kterou plátce uplatnil v případě plnění podle § 13 odst. 4 písm. b), daň přiznat a mít daňový doklad; nemá-li plátce daňový doklad, lze nárok prokázat jiným způsobem.
17. Podle citovaného § 64 ZDPH tedy platí, že zboží, které mělo být dodáno do JČS je od daně osvobozeno za předpokladu, že u něj je dán nárok na odpočet, tedy že splňuje podmínky § 72 a 73 ZDPH. Stežejní podmínkou je tedy existence daňového dokladu. Dále zejména citované ustanovení § 73 sice připouští několik výjimek, kdy nárok na odpočet daně vznikne i bez předložení daňových dokladů, jedná se však o obchody, kdy je zboží dodáváno

vnitrostátnímu subjektu z jiného členského státu, tedy v situaci opačné, než v jaké se nachází žalobkyně coby dodavatel zboží do JČS.

18. V odvolacím řízení sice žalobkyně navrhla výslech jednatele čtyř společností (viz odst. 12 tohoto rozsudku), avšak tyto jednatele nijak i přes příslib blíže neoznačila. Podstatné podle soudu dále je, že jejich výslech žalobkyně navrhla k prokázání, že došlo dodání zboží do JČS a nikoliv ke splnění primární důkazní povinnosti (tedy k předložení dokladů a prokázání toho, že deklarované obchody vůbec uskutečněny byly, a to deklarovaným způsobem). Prokázání dodání zboží do JČS je přitom až další krok v daňovém řízení, kterému předchází předložení relevantních daňových dokladů. Poněkud obiter dictum si soud dovoluje poukázat na skutečnost, že tyto čtyři jmenované společnosti se s výjimkou jedné liší od společností, které žalobkyně pro přezkoumávaná daňová období zmiňuje v žalobě (ve výčtu společností v odvolání a v žalobě se shoduje pouze společnost Polimer Inno Tech Sp. z o. o.).
19. Na základě výše uvedeného pak krajský soud musí dát za pravdu žalovanému v tom, že výslechem jednatele v odvolání uvedených společností by nedošlo ke změně důkazní situace, byť z jiného důvodu. Žalovaný konstatoval, že výslech svědků nebyl navržen k předmětným obdobím, což však není pravda (srov. odst. 12 tohoto rozsudku). Nicméně podle soudu by takové výslechy nebyly způsobilé nahradit nesplnění primární důkazní povinnosti žalobkyně, když žalobkyně svědky náležitě neoznačila, a především jejich výslech k takovému účelu nenavrhl. Za situace, kdy absentují jakékoliv daňové doklady (a dokonce jakékoliv jiné listiny jako např. smlouvy či objednávky), nemá správce daně (potažmo žalovaný) vůbec možnost klást takovým svědkům takové dotazy, kterými by mohl ověřit uskutečnění obchodů a už vůbec ne výši žalobkyní deklarované daňové povinnosti podle daňových přiznání.
20. Za takto popsané důkazní situace pak soudu není ani jasné, v čem žalobkyně spatřuje porušení zásady volného hodnocení důkazů. Námitka, tak jak je v žalobě na str. 15 a 16 žaloby formulována, obsahuje parafráze a citace odborné literatury a judikatury bez jakékoliv argumentační návaznosti na skutkový stav projednávané věci a její právní hodnocení provedené žalovaným v napadeném rozhodnutí. Tuto námitku soud považuje za zcela obecnou a s ohledem na výše uvedené stran důkazní situace nedůvodnou.
21. Krajský soud dále konstatuje, že úspěch žalobkyně v daňovém řízení v rámci hodnocení její daňové povinnosti ve zdaňovacím období říjen 2019 nebyl za žádných okolností způsobilý založit legitimní očekávání žalobkyně ve vztahu ke zdaňovacím obdobím nyní projednávaným. V řízení týkajícím se zdaňovacího období říjen 2019 totiž nastala zcela jiná důkazní situace a na tento rozdíl byla žalobkyně výslovně upozorněna, jak plyne z rozhodnutí správce daně ze dne 10. 8. 2022, č. j. 3349964/22/3201-51521-810415, (na č. l. 140 daňového spisu). Na str. 4 tohoto rozhodnutí byla žalobkyně opakovaně upozorněna na to, že nepředložila daňové doklady a následně správcem daně vyrozuměna o následujícím: *„Doměření DPH vztahující se ke zdanitelným plněním pro odběratele Polimer se tedy ruší, odvolatel je však povinen ubravit doměřenou DPH ve výši 100 763 Kč, která představuje doměřenou DPH vztahující se ke zdanitelným plněním týkajících se poskytnutí služeb s místem plnění v JČS a vztahující se k nároku na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění od plátců, kdy odvolatel neprokázal ani v rámci doplněného řízení splnění formálních podmínek potřebných pro jejich uznání.“* I v samotném měsíci říjen 2019 se tak jednalo pouze o část deklarované daňové povinnosti.

22. Žalovanému je konečně třeba dát za pravdu i v tom, že nebyl na místě postup podle § 115 odst. 2 daňového řádu. Předmětné ustanovení uvádí, že provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele.
23. V projednávané věci pak nenastala ani jedna z předpokládaných premis pro to, aby žalovaný byl žalobkyni povinen seznámit se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, protože žalovaný neprováděl žádné další dokazování a ani nedospěl k právnímu názoru odlišnému od názoru správce daně, který by byl v neprospěch žalobkyně. Soud také neshledal, že by žalobkyni bylo upřeno její právo navrhnout důkazy ve věci se vyjadřovat. Obojí ostatně učinila v odvolání. S ohledem na to, že odvolací řízení nebylo rozšířeno o žádné další relevantní skutečnosti a žalovaný poměrně stručně byl dostatečně potvrdil závěry ze zprávy o daňové kontrole a vydané platební výměry, není soudu jasné, k čemu dalšímu by se žalovaná měla nad rámec argumentace uvedené v odvolání vyjadřovat. Ani tento žalobní bod tak soud nepovažoval za důvodný.
24. Pokud se týče důkazních návrhů učiněných v žalobě, krajský soud dospěl k závěru, že tyto důkazy není namístě provádět. Tento závěr předně soud opírá o znění ustanovení § 75 odst. s. ř. s., podle kterého platí, že *„při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.“* Vzhledem k výše popsanému skutkovému a právnímu stavu je důkazní nedostatky v daňovém řízení nutno bezvýhradně připsat k odpovědnosti žalobkyně. Dále soud odkazuje na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009 - 91, kde NSS konstatoval: *„Při přezkumu daňového rozhodnutí správním soudem je třeba v každém případě nalézat rozumnou rovnováhu, zohledňující jednak zásadu plné jurisdikce rozhodování správního soudu na straně jedné, a jednak zamezující zjevným obstrukcím daňového subjektu na straně druhé. Na provedení důkazů nově navržených teprve v řízení před krajským soudem je proto třeba trvat obvykle tehdy, pokud 1) soud přesvědčivě neodůvodní nadbytečnost jejich provedení a 2) tyto důkazy nemohly být navrženy již v řízení odvolacím, a to kupř. proto, že odvolací rozhodnutí (resp. důvody, na nichž je založeno) bylo pro daňový subjekt objektivně překvapivé, anebo že toto řízení bylo zatíženo zásadními vadami (např. nebylo umožněno důkazní návrhy podat, finanční orgán je odmítl přijmout atp.).“* V projednávané věci žalobkyně nijak netvrdí, že předložené důkazní návrhy (doklady) nebylo možné uplatnit a svou pasivitu v řízení nijak nevysvětluje. Krajský soud konstatuje, že žalovaný i správce daně poskytli žalobkyni dostatek prostoru pro splnění své primární důkazní povinnosti, k čemuž ji opakovaně mnohokrát vyzvali, a to jak neformálně, tak formálním způsobem s poskytnutím dostatečného poučení pro případ nesplnění požadavků takové výzvy. Je nutno zdůraznit, že se v projednávané věci nejedná o situaci, kdy by se žalobkyně domáhala provedení několika málo zásadních důkazů, které by v daňovém řízení nebylo možno provést, a které by měly vést soud ke zrušení napadeného rozhodnutí, ale o situaci, kde žalobkyně přenáší veškeré dokazování, které mělo proběhnout v rámci daňové kontroly, do řízení soudního bez jakéhokoliv racionálního zdůvodnění. Za této situace soudu nezbylo než návrh na provedení těchto důkazů zamítnout. Protože soud, jak je popsáno výše, neshledal důvodnými ani žádné z dalších žalobních námitek, žalobu zamítl.

25. Vzhledem k výše popsaným skutečnostem nezbylo krajskému soudu, než žalobu v plném rozsahu zamítnout jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení žádné náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 3. prosince 2024

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu